

Valentin Krasnogorov

PALMARESUL LUI DON JUAN

Piesă în două acte

Traducerea Elvira Rîmbu

(elvirarimbu @yahoo.com)

Valentin Krasnogorov:

<http://krasnogorov.com/>

Тел. 8-812-699-3701;

7-951-689-3-689 (моб.

(972) 53-527-4146, (972) 53-527-4142

e-mail: valentin.krasnogorov@gmail.com

.

PERSONAJELE:**OLEG, 30 de ani****NATAȘA, 34 de ani****CHELNERUL (MARTORUL), în jur de 60 de ani**

ACTUL 1

Acțiunea se petrece într-un sat de vacanță. Se văd câteva mese și scaune, un fel de terasă a unei foste cafenele, acum în paragină. În depărtare se vede un peisaj minunat: pădurea, lacul și căsuțele de vacanță. Liniște, nici țipenie de om.

Intră OLEG și NATAȘA. Amândoi frumoși, tineri, îmbrăcați foarte elegant, ireproșabil. Oleg arată mai tânăr decât Natașa. El pare un om foarte sigur pe el, ușor înfumurat, obișnuit să comande tot timpul...

NATAȘA. *(Uitându-se la ceas.)* Am ajuns cu două ore mai devreme.

OLEG. Ți-am zis să plecăm mai târziu.

NATAȘA. N-am vrut să întârziem.

OLEG. Și acum ce facem?

NATAȘA. Hai să ne plimbăm, așa pur și simplu. Aici e un aer atât de curat. E o plăcere să respiri aerul ăsta.

OLEG. Nu prea am chef de plimbare.

NATAȘA. Atunci ne așezăm aici?

OLEG. Unde? În birtul ăsta nenorocit?

NATAȘA. Ne-am înțeles cu Pavel să ne întâlnim la intrare. De aici se vede perfect intrarea. Vezi?! Scările alea de acolo! *(Arată în față)*

OLEG. Aș fi preferat ceva mai simpatic și mai elegant.

NATAȘA. N-am chef să merg altundeva. Aici, cel puțin e liniște și pace.

OLEG. Ok, atunci rămânem aici.

Cei doi se așează. Pauză. Sună telefonul mobil. Oleg răspunde.

OLEG. Da?...Tipografiile să trimită facturile, dar tu să le verifici cu atenție. Nu, ceul îl voi semna eu. (*Închide telefonul.*)

NATAȘA. Oleg, n-ai putea să-l închizi de tot?

OLEG. De ce? Oricum n-avem nimic de făcut.

NATAȘA. Am putea sta de vorbă. Așa, pur și simplu. De aceea am vrut să ajungem mai repede. Noi doi n-am mai stat de vorbă demult. Niciodată nu avem timp.

OLEG. O secundă. (*Formează un număr.*) Ei, cum merge? Ați terminat? Ar trebui să vă grăbiți. (*Încheie convorbirea.*)

NATAȘA. Închide totuși telefonul ăla.

OLEG. Nu pot. Poate să sune Pavel, doar știi. (*Pauză.*) Ce idee ciudată ai avut să alegi locul ăsta uitat de Dumnezeu!

NATAȘA. Ai vrut să spui ”locul ăsta iubit de Dumnezeu”? Uite ce minunăție e-n jur: verdeață, flori, liniște...

OLEG. E minunat, dar pentru această zi era nevoie de un alt decor.

NATAȘA. Mie- mi place aici.

OLEG. Știu.

Pauză.

NATAȘA. Să comandăm câte o cafea?

OLEG. (*Ridicând din umeri.*) Ok. (*Cheamă chelnerul.*) Hei, e cineva pe aici?!

Pauză. Nu răspunde nimeni. Oleg bate în masă.

OLEG. Hei, omule!

Apare chelnerul, un bărbat trecut bine de prima tinerețe, nebărbierit, îmbrăcat neglijent și purtând niște cizme murdare de noroi.

CHELNERUL. M-ați chemat?

Oleg îl privește disprețuitor.

OLEG. Da, te-am chemat. Adu-ne câte o cafea.

Chelnerul se întoarce spre Natașa, o privește cu curiozitate.

OLEG. Ei, ce te uiți așa? Ți-am zis: două cafele. Și mai repede.

Chelnerul nu zice nimic și pleacă.

OLEG. Bătrân prost și mizerabil. De ce se tot holba așa la tine?

NATAȘA. Nu știu. *(Ironică.)* Probabil că i-am plăcut.

OLEG. Îl cunoști? Ai mai fost în cafeneaua asta?

NATAȘA. Nu.

Sună telefonul.

OLEG. (*Răspunde.*) Alo. Nu, e prea devreme pentru a fi dat la tipar. Mai întâi consultă-te cu designerul... Auzi, tu nu știi unde e Pavel? Bine. (*Închide telefonul.*)

NATAȘA. Probabil că n-a avut niciun rost să venim încoace. Eu am vrut să fie ceva liniștit, pașnic, să fim doar noi doi.

OLEG. Păi suntem doar noi doi.

NATAȘA. Noi doi și telefonul.

OLEG. Natașa, nu te supăra. Două, trei convorbiri scurte nu ne-ncurcă cu nimic.

Pauză.

OLEG. Unde-o fi chelnerul ăsta?

NATAȘA. Nu știu. (*Pauză.*) Totul e atât de monoton....

OLEG. Tu ai ales gaura asta. În oraș totul ar fi fost mai vesel și mai festiv.

NATAȘA. Nu la asta mă refeream.

OLEG. Hai, nu mai fi tristă. (*O îmbrățișează.*) Mai bine spune-mi: mă iubești?

NATAȘA. (*Îl sărută.*) Ești foarte frumos. Chiar prea frumos. Asta mă atrage, dar mă și sperie.

OLEG. De ce te sperie?

NATAȘA. Ești un ”alintat” al femeilor. O să mi te fure.

OLEG. De la așa o femeie frumoasă ca tine?

Intră CHELNERUL. Ține în mână o tăviță, pe care sunt: zahăr, lapte, biscuiți și o ceșcuță cu cafea aburindă. Pune totul în fața Natașei.

CHELNERUL. Vă rog.

NATAȘA. Mulțumesc. (*Gustă cafeaua.*) Foarte bună.

CHELNERUL. Făcută special pentru dumneavoastră.

NATAȘA. Mulțumesc.

OLEG. De ce ai adus doar o ceașcă?

CHELNERUL. Doriți și dumneavoastră?

OLEG. Bineînțeles.

CHELNERUL. Turcească, ness, espresso?

OLEG. O cafea normală.

CHELNERUL. Neagră sau cu lapte?

OLEG. Neagră.

CHELNERUL. Cu zahăr sau fără?

OLEG. Cu zahăr.

CHELNERUL. Scurtă sau lungă?

OLEG. Am spus doar: o cafea obișnuită. La dracu! Adu-mi de oricare, dar adu-mi odată.

CHELNERUL. Înțeleg. Regret, dar nu pot să vă aduc, cafeneaua e închisă.

OLEG. Cum adică e închisă? Ei doar i-ai adus.

CHELNERUL. Doamnei i-am adus.

OLEG. Și mie?

CHELNERUL. Dumneavoastră- nu.

OLEG. De ce?

CHELNERUL. V-am mai spus: cafeneaua e închisă.

OLEG. Și atunci de ce, fir-ar să fie, m-ai întrebat ce fel de cafea vreau?

CHELNERUL. Din politețe. Și ca să vă aflu gusturile.

OLEG. Reiese că pentru ea cafeneaua e deschisă, iar pentru mine e închisă?

CHELNERUL. Corect.

OLEG. Spune-mi, tu ești chelner sau bufon de doi bani?

CHELNERUL. Bufon de doi bani. *(Se retrage într-o parte, ștergând praful de pe mese.)*

NATAȘA. *(în șoaptă.)* Ar trebui să te calmezi.

OLEG. *(Iritat.)* Aș dori totuși să mă lămuresc cu el.

NATAȘA. Dar nu cu tonul ăsta, și nu azi. Dacă vrei, bea cafeaua mea. *(Îi împinge ceașca cu cafea.)*

OLEG. Nu, mulțumesc. *(Împinge ceașca spre ea. Chelnerului)* Uite, ține 10 dolari. Nu-s pentru cafea. Să ai tu de un ceai. Ai înțeles?

CHELNERUL. Am înțeles. *(Îi returnează banii.)* Nici ceai nu este. Cafeneaua e închisă.

OLEG. *(Natașei.)* ăsta își bate joc de mine.

NATAȘA. *(Chelnerului.)* Fiți amabil, mai aduceți, vă rog, o ceașcă de cafea?

CHELNERUL. Dumneavoastră doriți?

NATAȘA. Da.

Chelnerul pleacă, nespunând nimic.

OLEG. Bufon bătrân... Și ce fel de cafenea e asta, mama mășii? Pare într-adevăr închisă.

NATAȘA. Ce treabă avem noi cu cafeneaua asta și cu chelnerul ăsta? Nu te mai gândi la asta. Hai mai bine să discutăm. Despre noi doi.

Sună telefonul. Natașa oftează.

OLEG. (*Natașei*) E Pavel. (*La telefon.*) Alo! Da. (*Ascultă mult timp.*) Așa. Vai de mine! Clar... Nu e nimic de făcut. (*Închide telefonul. Cu regret.*) Pavel nu mai vine.

NATAȘA. Ce s-a întâmplat?

OLEG. A avut un accident.

NATAȘA. (*Neliniștită.*) E grav?

OLEG. El n-a pățit nimic. Dar știi cum e: poliție, declarații, tot felul de hârtii... Și-apoi și mașina e distrusă. Îți transmite salutări.

NATAȘA. El precis nu poate ajunge?

OLEG. Precis.

NATAȘA. Și atunci ce facem?

OLEG. Nu știu. Să ne întoarcem.

NATAȘA. Și să anulăm totul?!

OLEG. Nu anulăm, ci amânăm... Parcă am presimțit. Nu degeaba n-am vrut eu să vin în văgăuna asta. O făceam în oraș, așa cum se face, elegant, cu oaspeți, cu șampanie, cu muzică, tot tacâmul... Tu ai vrut liniște și intimitate. Poftim, intimitatea! (*Pauză*) De ce taci?

NATAȘA. Ce-ai vrea să spun?

OLEG. Nu știu.

Intră Chelnerul cu o ceașcă de cafea în mână, fără tăviță și toate celelalte. O pune în fața lui Oleg.

OLEG. Zi-mi, cafeneaua e într-adevăr închisă?

CHELNERUL. E închisă.

OLEG. Păi dacă-i închisă, atunci tu ce faci aici?

CHELNERUL. Tai frunze la câini.

OLEG. (*Scâșnind din dinți.*) Ok, poți pleca.

Chelnerul pleacă.

NATAȘA. Noi ce facem?

OLEG. Bem cafea.

NATAȘA. Nu te supăra.

OLEG. Nu mă supăr. (*După o pauză.*) Dacă tu vrei să se-ntâmples azi și aici, putem chema pe altcineva în locul lui Pavel. Cineva de pe aici.

NATAȘA. Un om străin?

OLEG. Parcă aveai aici o prietenă, la care veneai.

NATAȘA. Ea e în oraș acum, iar în afară de ea eu nu cunosc pe nimeni aici.

OLEG. Ai alte propuneri?

Pauză. Oleg bate cu lingurița în ceașcă, chemând Chelnerul, care apare imediat.

OLEG. De ce-i atâta liniște aici? Unde sunt oamenii? Au fugit?

CHELNERUL. Ce-ați vrea, e un sat de vacanță. Aici tot timpul e liniște. Și apoi azi e zi lucrătoare. Unii lucrează, alții sunt în oraș. Și încă nu s-a deschis sezonul.

NATAȘA. Noi am avea nevoie de un om cumsecade pentru o jumătate de oră. Am putea să-l găsim aici?

CHELNERUL. Aici? Doar dintre cei care stau la coadă la butoiul cu bere.

OLEG. Bine, te poți duce.

CHELNERUL. Unde?

OLEG. Ți-aș fi spus eu unde, dar nu-mi permit în prezența unei doamne să-ți dau adresa exactă.

CHELNERUL. Scrieți-o pe o bucățică de hârtie. Iar eu între timp o să-mi fac o cafea. (*Pleacă.*)

OLEG. Mă calcă pe nervi tipul ăsta.

NATAȘA. Astazi amândoi suntem nervoși.

OLEG. Oare de ce?

NATAȘA. Și eu aș vrea să-nțeleg.

Pauză.

OLEG. Cred că am găsit soluția. Nu sunt sigur că ție o să-ți placă, dar...

NATAȘA. Doar știi că eu voi fi de acord cu orice vei propune tu.

OLEG. Să-l chemăm pe chelnerul ăsta să joace rolul martorului.

NATAȘA. Pe bătrânelul ăsta? Tu glumești? E imposibil. Nebărbierit, îmbrăcat în niște zdrențe, total neglijent...

OLEG. Crede-mă, mie îmi displace tipul mai mult decât ție. Dar la urma urmei, ce avem noi cu el? El nu trebuie decât să semneze.

NATAȘA. Mi-am imaginat altfel totul.

OLEG. Preferi să alergăm prin sat și să batem la uși necunoscute? Sau să ne-toarcem în oraș și să amânăm totul pe altă dată?

NATAȘA. (*După o pauză.*) Să-ncercăm să vorbim cu el.

OLEG. Să-l chem?

NATAȘA. Nu. Va veni el singur în curând.

Pauză. Intră Chelnerul cu cafeaua în mână, se așează la o măsuță mai îndepărtată de cei doi.

OLEG. Hei, cum te cheamă? Vino puțin!

CHELNERUL. (*Apropiindu-se.*) Spuneți, vă rog!

OLEG. Așează-te. Bei ceva?

CHELNERUL. Dacă-mi propuneți cafea, atunci o să fiu nevoit să vă refuz. Dacă e ceva mai serios, atunci sunt de acord. Mai ales că azi ”cânt în minor”.

OLEG. Am în mașină un coniac. Îl aduc imediat.

CHELNERUL. Asta-i altă treabă.

Oleg iese. Pauză.

CHELNERUL. Ce vrea de la mine?

NATAȘA. De ce ați hotărât că vrea neapărat ceva ?

CHELNERUL. Altminteri nu m-ar fi chemat la masa sa să mă servească cu coniac.

NATAȘA. Da, vrem să vă rugăm să ne ajutați cu ceva.

CHELNERUL. Curios, cu ce?

NATAȘA. Imediat o să vă explicăm totul.

Oleg se-ntoarce cu o sticlă în mână.

OLEG. N-am găsit coniacul, dar avem vodcă.

CHELNERUL. Și mai bine. Mă duc să aduc pahare. (*Iese.*)

OLEG. (*Desface sticla.*) Nu i-ai spus?

NATAȘA. Nu.

OLEG. Bine. Vorbesc eu cu el.

Chelnerul se-ntoarce cu trei pahare.

CHELNERUL. S-au găsit și din astea.

OLEG. Minunat. *(Toarnă în pahare.)* Ei, să începem?

CHELNERUL. Pentru ce bem?

OLEG. Motiv avem.

CHELNERUL.*(Ridică paharul.)* Dacă avem, atunci să-ncepem.

Beau.

OLEG. Deci, treaba stă în felul următor... Noi avem nevoie de un martor.

CHELNERUL. Martor la ce?

OLEG. Noi vrem să ne căsătorim legal...

CHELNERUL. Până acum a fost ilegal?

OLEG. *(Cu răbdare.)* Până acum căsătoria noastră n-a fost înregistrată.

CHELNERUL. *(Fără să-i acorde vreo atenție lui Oleg, i se adresează Natașei.)* Dumneavoastră vă măritați? Cu tinerelul acesta? Desigur că din dragoste?

NATAȘA. Te poți mărita altfel?

CHELNERUL. Te poți mărita din diverse motive. Din dragoste, din motive sexuale, din interes, din prostie, din necesitate sau așa, pur și simplu. Mai există și din oboseală.

NATAȘA. Cum adică "din oboseală"?

CHELNERUL. Să zicem că o femeie e în relații apropiate cu un bărbat. Stau împreună un an, doi, trei... Treaba se lungeste. Această incertitudine și nesiguranță încep s-o obosească. Și atunci femeia ajunge la concluzia că ori trebuie să se despartă, ori să se căsătorească.

OLEG. Ascultă, tu... Cetățene... Domnule... Nici nu știu cum să-ți zic...

CHELNERUL. Spuneți-mi simplu: "domnule".

OLEG. Iartă-mă, dar nu prea mi se-nvârte limba să-ți spun domnule. Și nici tovarăș. Deci, s-ar putea ca pe lângă un moș ca tine eu să par "tinerel", dar să știi că de fapt sunt un bărbat matur, capabil să bată măr pe oricine care nu-și cunoaște locul.

CHELNERUL. Și dacă eu în tinerețe am fost boxer? La categoria grea!? La asta nu v-ați gândit?

Bărbații stau unul în fața celuilalt în poziții amenințătoare. Brusc, Chelnerul pleacă.

NATAȘA. (*Mirată.*) Unde a dispărut?

OLEG. I s-o fi făcut frică.

Sună telefonul.

NATAȘA. Da închide-l odată, pentru numele lui Dumnezeu!

OLEG închide telefonul. Pauză.

NATAȘA. Dacă vrei să-l chemi să ne fie martor, ar trebui să fii mai ambil cu el.

OLEG. De fiecare dată când apare, mă scoate din sărite.

NATAȘA. Calmează-te.

OLEG. Boschetariiăștia alcoolici sunt tare răi de gură. Mă enervează de nu mai pot.

NATAȘA. Nu te mai ambala așa.

Intră Chelnerul. Are în mâini un buchetel de violete. Îi înmânează buchetul Natașei, dându-l la o parte pe Oleg.

CHELNERUL. Astea-s pentru dumneavoastră.

NATAȘA. (*Mirată.*) Violete? Mulțumesc.

OLEG. Cu ce ocazie îi dai tu flori?

CHELNERUL. Mireasa trebuie să aibă un buchet cu flori. Prin locurile astea nu se găsesc acum decât violete.

NATAȘA. Nu e o idee rea.

OLEG. Ok. Luați loc. Să revenim la ceea ce vorbeam. Deci, noi ne căsătorim. Peste o oră, la starea civilă de aici. Acum e clar totul?

CHELNERUL. E clar, dar nu-nțeleg ce legătură am eu cu asta?

NATAȘA. Pentru această procedură avem nevoie de un martor.

CHELNERUL. Foarte înțelept.

NATAȘA. Martorul pe care noi îl așteptam, nu poate ajunge. A avut un accident. De aceea, vă rugăm să veniți dumneavoastră în locul lui. Acum ați înțeles?

OLEG. Bineînțeles că pentru timpul pe care îl veți pierde, noi vă vom răsplăti onorabil. Ne-am înțeles?

CHELNERUL. (*Întristându-se.*) Haideți să mai bem câte un păhărel.

OLEG. Pe stomacul gol nu prea merge.

CHELNERUL. Aduc imediat.

OLEG. Ai și de mâncare aici?

CHELNERUL. Eu am de toate. (*Iese.*)

NATAȘA. N-am înțeles dacă e de acord sau nu.

OLEG. Bineînțeles că-i de acord. Oamenii de genul ăsta fac orice pentru o sticlă de vodcă.

NATAȘA. Și dacă totuși nu vrea?

OLEG. Mărim suma și gata.

NATAȘA. Trebuie să recunosc că e un bărbat interesant.

OLEG. Pute a pește de la el.

NATAȘA. Bine că nu a vodcă.

OLEG. Ai dreptate. Deși acum o să pută și a vodcă.

NATAȘA. Și totuși e un tip interesant și amuzant.

OLEG. Ei, uite că în ora care ne-a mai rămas poate să ne și distreze. Așa timpul va trece mai repede.

Intră Chelnerul, aducând o farfurie cu niște aperitive.

CHELNERUL. Nu e chiar un ospăț nupțial, dar nici flămânzi nu vom fi.

NATAȘA. Oho! Ca la Versailles.

OLEG. Acum putem să și bem. *(Toarnă în pahare.)*

CHELNERUL. *(Ridicând paharul.)* Casă de piatră!

NATAȘA. Nu ne-ați răspuns la ce v-am rugat. Sunteți de acord să ne fiți martor?

CHELNERUL. În primul rând, ar trebui să știi nașul cui sunt.

OLEG. În primul rând, tu nu trebuie să știi nimic. În al doilea rând, tu nu ești naș, ci martor. Adică stai alături și taci. Apoi îți pui semnătura, primești bacșișul și dispari. Pentru totdeauna. Ai înțeles?

CHELNERUL. Atunci căutați-vă alt martor.

OLEG. Dacă vrei mai mulți bani, spune. Eu n-o să mă târguiesc.

CHELNERUL. Dar eu –da.

OLEG. De fapt, tu ce vrei să știi? Mireasa mea a vrut o ceremonie modestă, retrasă, la care martori să fie prietenii ei cei mai apropiați. Prietenii n-au putut să vină. Asta-i tot.

CHELNERUL. (*Natașei.*) Doriți ca-n această oră să devin prietenul dumneavoastră apropiat?

OLEG. Și să nu crezi că ești de neînlocuit. Dacă-i până acolo, putem s-o facem și fără martor. Îi dăm un ciubuc doamnei de la starea civilă și am rezolvat problema. Pur și simplu, mireasa mea și-a dorit să avem un martor, iar eu întotdeauna încerc să-i satisfac toate capriciile.

NATAȘA. Eu nu te-am rugat să-mi satisfaci capriciile, dar n-aș avea nimic împotriva dacă mi-ai îndeplini dorințele.

OLEG. Asta e cam același lucru.

CHELNERUL. Nu știu de ce capriciile noastre le considerăm întotdeauna dorințe, iar dorințele altora sunt capricii pentru noi.

OLEG. Mai taci din gură.

CHELNERUL. (*ridicându-se.*) Eu plec.

NATAȘA. Vă rog să rămâneți. (*După o pauză.*) Eu v-aș ruga să jucați rolul prietenului meu.

CHELNERUL. De acord.

OLEG. În sfârșit! Să bem pentru asta. (*Toarnă, apoi duce paharul la gură*)

NATAȘA. Scumpule, ar trebui s-o iei mai ușor. Avem o ceremonie înainte.

OLEG. Ai dreptate. (*Pune paharul la loc. Chelnerului.*) Dar tu poți să bei. Și nu pleca. Mai stăm, mai vorbim, că altminteri ne plictisim. Văd că miresei mele îi plac glumițele tale. Nu-i așa draga mea?

NATAȘA. Am impresia, scumpule, că tu deja ai cam depășit măsura cu băutura.

CHELNERUL. Nu pot să-nțeleg cum puteți să vă plictisiți cu două ore înainte de nuntă?

OLEG. Nu că ne-am plictisi... Dar... Noi stăm împreună de doi ani. Nu putem vorbi despre o nuntă ultra- mega- fericită, despre prima noapte și emoțiile care preced astfel de evenimente. Procedura de azi e doar o formalitate, o ștampilă, care va oficializa relația noastră, înțelegi, nu-i așa?

CHELNERUL. Dar totuși e o nuntă... Dar spuneți-mi, vă plictisiți des?

OLEG. Ca tot omul.

CHELNERUL. Deci și cu dumneavoastră poate fi plictisitor. Asta poate fi periculos. Când femeile încep să se plictisească, ele încetează să mai iubească. (*Natașei.*) Îl iubiți?

NATAȘA. (*După o pauză.*) Da. Mă mărit cu el.

OLEG. (*Chelnerului.*) Aș dori foarte mult să nu-mi mai dai sfaturi. Dacă tu crezi că părul tău alb îți dă acest drept, te înșeli amarnic. Noi doi nu avem nevoie de așa ceva.

CHELNERUL. (*Meditativ.*) Reiese că vă plictisiți și doriți ca eu să vă-nveselesc...

OLEG. Exact.

CHELNERUL. Și sunteți pregătit să plătiți pentru asta.

OLEG. Exact.

CHELNERUL. Ok, eu sunt gata. Cu ce începem?

NATAȘA. Povestiți-ne despre dumneavoastră.

CHELNERUL. Pentru ce? Sunt aici, în fața dumneavoastră. Mă vedeți, mă auziți. Ce-aș mai putea spune?

OLEG. Nu mă interesează ce văd și ce spui. Mă interesează esența. Cum te cheamă?

CHELNERUL.” Neînsemnată mi se pare-această întrebare

Din partea unuia ce-atât dispreț arată
 Pentru cuvânt și care mai presus
 De aparențele amăgitoare
 Se străduiește numai spre esențe și-adâncimi, mereu! ”

OLEG.(*șocat.*) Asta ce mai e?

CHELNERUL."Faust". Țin minte din școală.

OLEG. Aveți o memorie bună la vârsta dumneavoastră.

CHELNERUL. Nu mă plâng.

NATAȘA. Și totuși... Poate ne spuneți numele dumneavoastră...

CHELNERUL.Ce importanță are un nume?El va muri ca sunetul valului izbit de țârm...

Oleg și Natașa îl privesc încurcați.

OLEG. (*Natașei, cu o ușoară ironie.*) Uite că ți-ai găsit interlocutor. Și tu ești amatoare de poezie.

NATAȘA. Dar dumneavoastră sunteți pe bune chelner?

CHELNERUL. Nu.

NATAȘA. Dar cine sunteți de fapt?

CHELNERUL. De fapt sunt clovn. Un clovn de doi bani, cum bine m-a caracterizat soțul dumneavoastră. Sunt angajat de voi ca să vă distrez. Ceea ce și fac.

OLEG. Dacă v-am jignit cumva, vă rog să mă scuzați.

CHELNERUL. Nu mă simt jignit. Orice meserie e nobilă.

NATAȘA. Și această cafenea?

CHELNERUL. V-am mai spus că demult nu mai funcționează. De doi ani e închisă.

NATAȘA. Și atunci de unde ați luat cafeaua și gustarea?

CHELNERUL. Am făcut o magie. De aia sunt clovn.

NATAȘA. Dar totuși, cum să vă spunem?

CHELNERUL. Pur și simplu, "martor". Ce e rău în asta? Peste o oră îmi voi termina treaba, voi primi bacșișul și voi dispărea din viețile voastre. De ce să vă încărcăți memoria cu un nume inutil?

Noi de asemenea îl vom numi de acum încolo - "Martorul".

NATAȘA. De unde știți atâtea versuri?

MARTORUL. Deocamdată ați auzit doar două. Le-am învățat în adolescență ca să aburesc fetele.

OLEG. Și reușeați?

MARTORUL. De cele mai multe ori -da. Picau pe spate. Lent, dar picau.

OLEG. (*ironic.*) Poate ne povestiți ceva din aventurile tinereții? Adică din vremurile demult apuse. Dacă e să ne distrăm, atunci s-o facem cu tot tacâmul. Iar la băutura eu n-o să mă zgârcesc.

MARTORUL. Să beau sunt gata oricând. (*Se ridică.*) Dacă-mi permiteți, mă duc să aduc niște șervețele. Ca să fie cu tot tacâmul. (*Iese.*)

NATAȘA. Încetează să-ți mai bați joc de el.

OLEG. Eu îmi bat joc de el? Nu cred că el a sesizat asta...

NATAȘA. Nu e atât de prost precum crezi tu.

OLEG. El nu-i prost, e ridicol. Un bătrânel care vrea să impresioneze. Într-o oră își termină de povestit toată viața.

NATAȘA. Ascultă-mă...

OLEG. (*o întrerupe.*) Nu-mi întrerupe, te rog, distracția.

Martorul se-ntoarce cu un pachet de șervețele.

OLEG. Încă un păhărel?

MARTORUL. Cu plăcere.

Beau.

OLEG. Ne-am oprit la faptul că, în tinerețe, ați fost un veritabil devorator de inimi.

MARTORUL. (*mâncând.*) Sunt și acum. Vreți să devorez inima miresei dumneavoastră?

Oleg râde zgomotos. Martorul își toarnă vodcă.

NATAȘA. (*Precaută.*) Nu vă temeți că o să vă amețiți de tot?

MARTORUL. Nu pentru asta bem? Că doar nu bem ca să ramânem lucizi?

OLEG. Da chiar. La dracu cu luciditatea!

NATAȘA. (*Mirelui, în șoaptă.*) Nu-l ațâța.

OLEG. Lasă-mă să mă distrez. (*Martorului.*) Deci, să revenim, la cum cădeau fetele pe spate?

MARTORUL. Uite așa cădeau.

OLEG. De cum v-am văzut, am fost sigur că în tinerețe ați fost un adevărat Don Juan. E adevărat?

MARTORUL. E foarte adevărat.

OLEG. Ați avut multe femei?

MARTORUL. Destule.

OLEG. Cred că nici nu vi le mai amintiți pe toate?

MARTORUL. Dacă mă străduiesc, pe unele mi le amintesc.

OLEG. *(Făcându-i cu ochiul Natașei.)* Povestiți-ne aventurile dumneavoastră. Dați citirii întregii liste de Don Juan pe care o aveți!

MARTORUL. Întreaga listă ia mult timp. N-apuc într-o oră, nici măcar în două.

OLEG. Atunci, pe cele mai interesante, dar cu amănunte. *Pauză.* La ce vă gândiți?

MARTORUL. Nu știu cu ce să încep.

OLEG. Cu începutul. Cu cea cu care v-ați început activitatea de Don Juan. Cine a fost prima victimă?

MARTORUL. Care a fost prima?

NATAȘA. S-a întâmplat demult, probabil că ați uitat?

MARTORUL. Nu, n-am uitat.

NATAȘA. Cum v-ați cunoscut?

MARTORUL. Ea locuia în apartamentul vecin. Eu împlinisem 19 ani, dar eram încă cu caș la gură. Tinerel, neîntinat, premiant, șoarece de bibliotecă, cu Simfonia a 5-a de Ceaikovski, cu expoziția impresionistilor, cu romanele lui Kafka... Adică un băiat-model plictisitor ...

NATAȘA. *(zâmbește.)* Cred că și eu am fost la fel...

MARTORUL. Ea, la cei 16 ani ai săi, era o frumusețe, chiar dacă era încă elevă. Toți din curtea noastră erau înnebuniți după ea. Treptele scării, de multe ori erau presărate cu flori, de afară- până la apartamentul ei. Când mergea pe stradă, se opreau mașinile.

OLEG. Și cum ați reușit s-o cuceriți?

MARTORUL. Eu pe ea?.. M-a chemat o dată la ea acasă ca s-o ajut la lecții. S-a mai întâmplat și înainte. Ne-am așezat alături, am început să vorbim despre ceva, apoi brusc am tăcut... Ea s-a dus în camera alăturată și după un timp m-a

chemat și pe mine. Când am intrat, ea era în pat, complet goală. M-am fâstâcit și am întrebat-o: "De ce faci asta?"

NATAȘA. Și ce-a răspuns?

MARTORUL. Mi-a zis: "Eu te iubesc".

NATAȘA. Și dumneavoastră?

MARTORUL. Ea era crudă și minunată, părul ei mirosea a mere, în ochi i se citeau așteptarea și gingășia. Iar eu, un băiat slab și timid, stăteam în fața ei și n-aveam curajul nici măcar s-o privesc.

OLEG. Și cum s-a întâmplat totuși?

MARTORUL. A fost ceva confuz și neîndemânat. Cred că nici eu și nici ea n-am simțit nimic în afară de durere și rușine. Și cu toate astea, în viața mea, asta a fost cea mai minunată comuniune cu o femeie.

Natașa l-a ascultat cu foarte mare atenție. Tăcere.

OLEG. Era domnișoară?

MARTORUL. *(Nu-i răspunde.)* Ce păcat că nu mai poți întoarce trecutul....

OLEG. Vă mai întreb o dată: bănuiesc că ea nu era virgină?

MARTORUL. Cum? Aha... Dumneavoastră aveți nevoie de amănunte. Era fecioară.

OLEG. Și cum de a făcut-o anume cu dumneavoastră?

MARTORUL. Mi-a și spus-o: pentru că mă iubea.

NATAȘA. Pentru ce?

MARTORUL. Nu știu.

NATAȘA. I-ați făcut curte, v-ați luptat pentru ea?

MARTORUL. Nu.

NATAȘA. Și atunci, cum de a făcut-o cu dumneavoastră?

MARTORUL. Probabil pentru faptul că și eu o iubeam.

NATAȘA. I-ați spus asta?

MARTORUL. Nu. Dar ea știa.

Mai bea un păhărel. Pauză.

OLEG. Foarte frumoasă povestea, dragă Don Juan... Sper că-mi permiteți să vă numesc astfel.

MARTORUL. Numiți-mă cum doriți.

OLEG. Mai departe.

MARTORUL. E chiar atât de interesant?

OLEG. Bineînțeles! Povestiți-ne acum cea mai memorabilă noapte cu o femeie.

MARTORUL. Toate nopțile mele au fost memorabile.

OLEG. Și totuși...

NATAȘA. Poate că eu ar trebui să merg să mă plimb. Discuția asta ia o turnură prea masculină.

OLEG. Nicidecum, rămâi. E distractiv, atâta tot.

NATAȘA. Mie nu-mi place această distracție.

MARTORUL. Lady, rămâneți. Mă voi strădui să nu vă ofensez auzul, ci doar să vă distrez. Ca să fie cât mai comic pentru mirele dumneavoastră.

OLEG. Deci, cea mai cea dintre nopțile dumneavoastră. Câți ani aveți atunci?

MARTORUL. Ea avea 19, eu- 22. Am șters-o dintr-o gașcă destul de mare și gălăgioasă și ne-am ascuns într-o căsuță de lemn. Încă de dimineață eu culesesem multe, multe flori de câmp și le-am întins pe pat. Ele se uscaseră un

pic și miroseau a fân. Ea a râs: "Ai vrut să aranjezi iubirii noastre un altar cu flori, dar se pare că vom păcătui într-un șopron cu fân".

OLEG. Și cum s-a întâmplat?

MARTORUL. Ceea ce s-a întâmplat nu poate fi descris în cuvinte. A fost atâta apropiere, atâta gingășie. Erau primele zile de iunie, înflorise liliacul, era atâta liniște... Ne-am iubit toată noaptea și nu ne venea să credem că poate exista atâta fericire. Ni se părea că ni s-au împlinit toate visele și că am primit de la viață tot ce ne-am dorit.

NATAȘA. Se pare că sunteți un romantic. Iubirii- un altar din flori... Dacă nu cumva ați citit asta din vreo carte.

MARTORUL. Poate că am și citit. Ce importanță are? Important e să nu vă plictisiți ascultând.

OLEG. Altar din flori iubirii... Fiecare cu imaginația sa. Apropo, această domnișoară era și ea o floare neatinsă încă?

MARTORUL.*(Scurt)*. Nu.

NATAȘA. Frumos, nimic de zis. Totuși nu-nțeleg: dumneavoastră sunteți poet sau maniac?

MARTORUL.Eu sun un poet maniacal. Sau dacă vreți, un maniac poetic.

OLEG. Obsedat de sex.

MARTORUL.Ce alte obsesii merită să ai? Asta e cel puțin o obsesie plăcută. De altfel, nu eu am avut ideea să divulg lista lui Don Juan. Voi ați ales această temă pentru distracție.

OLEG. Nu mi-am imaginat niciodată că bătrâneii pot să aibă asemenea fantezii sexuale.

MARTORUL. Datorită tinererții, dumneavoastră multe nu vă puteți imagina și despre multe nu aveți habar. De exemplu, despre elementarele reguli de

comportament. Poate datorită educației insuficiente, poate din prea mult orgoliu sau poate că n-ați depășit încă faza adolescenței.

OLEG. (*Îl întrerupe amenințător.*) Ascultă...

MARTORUL. (*Amenințător și el.*) Nu, băiete, acum mă veți asculta pe mine. De ce nu v-ați însurat în oraș și ați venit așa departe? Poate doriți să ascundeți această căsătorie de părinți? Poate că n-aveți permisiunea lor să vă însurați? Poate că n-aveți încă 18 ani? Vă rog să țineți cont că eu nu sunt adeptul ilegalităților.

OLEG. Vă bateți joc de mine?

MARTORUL. (*Schimbând tonul.*) Nu, am vrut doar să vă provoc un pic. Dumneavoastră mereu faceți referire la bătrânețea mea- și asta în prezența unei femei, de aceea vreau să vă răspund la fel, cu referire la tinerețea dumneavoastră exagerată- și tot în prezența unei femei.

NATAȘA. Vreți să spuneți că arăt mai în vârstă decât el?

MARTORUL. Ferească Dumnezeu. Nu. El e cel care arată mai tânăr decât dumneavoastră.

OLEG. (*Miresei.*) Este insuportabil. Hai să ne căutăm alt martor.

NATAȘA. Vă rog să încetați să vă mai provocați reciproc.

MARTORUL. Eu vorbesc destul de civilizată. Vă rog să remarcați că eu nu am folosit cuvinte ca mucos, băiețandru, țânc, papă-lapte, imberb sau altele, deși i s-ar potrivi însoțitorului dumneavoastră.

NATAȘA. Nu credeți că e suficient?

MARTORUL. Și fiind atât de tânăr, nu-nțeleg de ce mă tutuiește și se comportă de parcă eu i-aș fi slugă. Cu toți se comportă așa? Sau el a trăit doar printre slugi? Eu am promis că vă distrez, dar nu m-am angajat drept țintă pentru insulte.

NATAȘA. Vă rog să-l scuzați. Într-adevăr el n-a fost deloc amabil cu dumneavoastră. Azi amândoi suntem nervoși. Credeți-mă, cu alți oameni și în alte împrejurări, se comportă foarte civilizată.

MARTORUL. Cine-și permite bătăranii, chiar și față de un singur om, acela în esența lui e bătăran. Veți vedea că va mai trece puțin timp și o să-și permită asta și cu dumneavoastră. Nu peste mult timp o să va repeadă cu: "Mai tacă-ți fleanca!"

NATAȘA. Asta nu se va-ntâmpla niciodată.

MARTORUL. Să dea Dumnezeu.

Pauză.

NATAȘA. Haideți să încetăm cu înțepăturile și să discutăm despre altceva.

OLEG. Despre lista lui Don Juan. Era interesant. Sunteți de acord să continuați?

MARTORUL. Cu plăcere. Doriți următorul episod...

OLEG. Da. Cum se numește?

MARTORUL. "Noaptea în hotel".

OLEG. Promițător. Să nu uitați să adăugați și ceva picanterii.

NATAȘA. (*dojenitor.*) Oleg...

OLEG. De ce? N-ar trebui să-i fie rușine de noi. Suntem adulți cu toții.

MARTORUL. Doriți poveștile lui Don Juan sau pornografie? Dacă doriți porno, e un chioșc aproape care are reviste de acest gen. Să merg să vă cumpăr?

OLEG. Gata cu asta. Hai, povestiți-ne.

MARTORUL. (*după o pauză.*) Asta s-a întâmplat într-un oraș străin. Ea a venit cu trenul la mine și ne-am dus direct la hotel.

OLEG. Nu-nțeleg: ați convins-o înainte ?

MARTORUL. Da, am convins-o dinainte. Nu vă puteți imagina cum tânjeau corpurile noastre unul după celălalt. (*Natașei.*) Vă șochez?

NATAȘA. Nu.

MARTORUL. Am intrat în cameră. Încuind ușa, i-am spus: "Acum am să smulg hainele de pe tine". Ea mi-a răspuns: "Ai întârziat: deja mi le-am smuls". Într-adevăr, când m-am întors, nu mai avea nimic pe ea. Ne-am aruncat unul spre celălalt. Mai târziu mi-a spus: "Cred că azi am fost foarte depravată... " I-am răspuns: "Bărbaților le plac în pat femeile depravate." Ea mi-a răspuns: "Știu, de aceea m-am comportat așa". Apoi am izbucnit amândoi în râs. (*Tăcere.*)... Cât timp a trecut de atunci...

OLEG. Câți ani aveți pe atunci?

MARTORUL. Treizeci și ceva.

NATAȘA. Și ea?

MARTORUL. Un pic mai puțin. Cei mai frumoși ani pentru a iubi. Era toată o flăcă ră gingașă. Am iubit-o în acea noapte ca niciodată.

NATAȘA. Le-ați iubit pe toate femeile cu care ați fost apropiat?

MARTORUL. Pe toate.

NATAȘA. Nu-nțeleg cum poate fi așa.

MARTORUL. Iar eu nu-nțeleg cum poate fi altfel.

NATAȘA. Cum de-ați avut atâtea resurse?

MARTORUL. Totul depinde de capacitatea noastră de a iubi. Platon considera că la început omul a fost creat androgin, adică ființă bisexuală, reunind în sine și masculinul și femininul. Mai târziu, zeii l-au împărțit în două. De atunci, aceste două jumătăți suferă că sunt separate și caută mereu să se unească. Așa se explică eterna atracție între sexe. Și doar în unirea lor iau naștere armonia și integritatea.

Oleg și Natașa se privesc încurcați. Între timp Martorul ia cuțitul și furculița și începe să mănânce...

OLEG. Fir-ar să fie! Cine sunteți totuși? Ce fel de om? Ce meserie aveți?

MARTORUL.*(Se vede că-i un pic amețit.)* Ce meserie? De ucigaș.

NATAȘA. Ucigaș?

MARTORUL.*(Cu cuțitul în mână.)* Da. Killer profesionist. Multe morți sunt pe conștiința mea.

OLEG. Nu mai vorbiți prostii.

MARTORUL. Sunt cât se poate de serios. Am trimis cu regularitate oameni pe lumea cealaltă.

NATAȘA. Și nu v-au băgat la închisoare?

MARTORUL. M-au judecat de trei ori. Dar deocamdată, după cum vedeți, sunt în libertate.

OLEG. Sunteți maniac sau vă prefaceți?

MARTORUL.*(Serios.)* V-am spus doar adevărul. *(Le arată palmele.)* Aceste mâini s-au obișnuit cu cuțitul și-s pline de sânge.

Oleg și Natașa schimbă câteva priviri între ei, apoi se-ndepărtează un pic de Martor...

Ei , și acum mă mai doriți de martor?

OLEG.*(după o pauză.)* Nu, nu vă vreau.

MARTORUL. Tinere, dumitale n-are de ce să-ți fie frică. Așa cum îi șade bine unui maniac, eu nu trimit pe lumea ailaltă decât femei. Probabil că dumneavoastră vă imaginați acum că mai întâi le violez, iar dacă eu am să vă spun că nu se-ntâmplă deloc așa, n-o să mă credeți..

OLEG. O să vă cred. La vârsta pe care o aveți, nu mai sunteți în stare de viol.

MARTORUL. Cu tact ca întotdeauna, faceți aluzie la vârsta mea și la impotența legată de vârstă. În schimb, pe dumneata te văd capabil de a viola.

NATAȘA. Încetați imediat să mai faceți pe bufonul și să vă dați mare. Doar nu știți nimic despre el.

MARTORUL. Într-adevăr nu știu prea multe despre el, deși nu-s multe de știut. În schimb despre dumneavoastră știu tot.

NATAȘA. Ce puteți ști despre mine?

MARTORUL. Totul.

NATAȘA. Nu mai vorbiți atâtea prostii și nu mai aruncați cu praf în ochi. Și beți mai puțin. Sper că n-o să ne spuneți acum că știți să ghiciți în cafea?

MARTORUL. Chiar știu. (*ia ceașca de cafea și o examinează atent*) Vă cheamă Natașa...

NATAȘA. Cum știți să imitați vrăjitoarele...

MARTORUL. Numele de familie nu are importanță, oricum o să-l schimbați în curând... Nu sunteți căsătorită.

NATAȘA. (*ironic.*) Ce spirit de observație!

MARTORUL. Sunteți psiholog, specializat în reclame. Lucrați ori la firma mirelui dumneavoastră sau în parteneriat cu el. Vârsta dumneavoastră n-am s-o spun. E lipsit de tact să spui vârsta femeii, după ce a trecut de 18 ani.

OLEG. De fapt, n-o știți.

MARTORUL. (*ignorându-l pe Oleg.*) Dar zațul îmi permite să vă spun data nașterii dumneavoastră: 12 mai. Sunteți taur, de aceea vă e frică să nu greșiți...

NATAȘA. (*mirată și indignată.*) M-ați spionat? Dar cum și de ce? Cine sunteți de fapt? Cine v-a dat acest drept?

MARTORUL. Femeia e o carte deschisă pentru mine. Îmi e de ajuns s-o privesc și știu totul despre ea.

OLEG. Prostii. Probabil că-l cunoaște pe vreunul dintre colaboratorii noștri. Și apoi asemenea date le găsești și pe net.

Pauză.

NATAȘA. Și ce v-a mai spus zațul de cafea despre mine?

MARTORUL. V-am mai spus- totul!

NATAȘA. Mergeți la cacealma. Spuneți-mi, mai departe.

MARTORUL. Etica nu-mi permite să spun asta cu voce tare.

NATAȘA. Nici nu vreau să știu. (*După o pauză.*) Ba nu, spuneți-mi.

MARTORUL. Bine. Doar dumneavoastră.

Martorul îi spune ceva la ureche. Natașa se schimbă la față, se ridică brusc, apoi se așează.

NATAȘA. Ce-i asta? Este imposibil!

MARTORUL. Doar v-am spus că știu totul despre dumneavoastră.

NATAȘA. De unde?

MARTORUL. E secretul lui Don Juan.

NATAȘA. Sunteți un om straniu și de neînțeles. Nu-i întâmplător faptul că de cum v-am văzut nu mi-ați plăcut.

MARTORUL. În schimb, dumneavoastră mi-ați plăcut din prima clipă.

NATAȘA. Plecați. Nu vreau să vă mai văd.

OLEG. Ce ți-a spus?

NATAȘA. Plecați, vă rog să plecați.

OLEG. (*Apucându-l pe Martor de gât.*) Ascultă, tu, dacă mi-ai jignit mireasa, te voi transforma într-un șnițel.

NATAȘA. Lasă-l!

OLEG. Nu-l las. Demult mă mănâncă palmele.

NATAȘA. Nu m-a jignit cu nimic. Nu-l atinge.

OLEG. Bătrân nefericit. Ai avut noroc. Ei să-i mulțumești.

Oleg îi dă drumul. Pauză lungă...

NATAȘA. Vă rog să-mi iertați ieșirea de adineaori.

MARTORUL. Doar eu sunt de vină.

NATAȘA. Nu aveți nici o vină.

MARTORUL. Atunci, facem pace?

NATAȘA. Vom mai discuta despre asta. Altă dată. Acum- pace! (*Îi întinde mâna.*)

MARTORUL. (*Foarte galant i-o sărută*) Zâmbiți vă rog și atunci am să vă cred că sunteți sinceră.

Natașa zâmbește la început un pic forțat, apoi sincer. Pauză.

(*Se ridică.*) Cu asta spectacolul s-a sfârșit. În curând va fi ceremonia.

OLEG. (*Uitându-se la ceas.*) Mai e o oră.

MARTORUL. Oricum, ajunge cu glumele. (*Pauză*) Eu am venit direct de la pescuit. Felul cum arăt probabil că vă inspiră dezgust.

OLEG. Asta cam așa e.

MARTORUL. Vă rog să mă scuzați pentru asta. (*După o pauză.*) Probabil că într-adevăr îmbătrânesc. Știți care e primul semn al acestui lucru? Începe să nu-mi mai placă lumea în care trăiesc. Am impresia că înainte era cu mult mai bine. Nu-i ăsta un semn al bătrâneții?

OLEG. De ce nu vă place lumea de azi?

MARTORUL. Nu știu. Puțină contemplație și multă agitație. Puține cărți și multă televiziune. Mult sex și puțină dragoste. Mulți bani și puține inimi. De fapt, și banii sunt mai puțini, doar agitația pentru ei e mai mare.

OLEG.(*scurt.*) Posibil.

MARTORUL. Mă scuzați. Mă duc să fac un duș și să mă schimb. (*Pleacă.*)

OLEG. Ce ți-a spus de-ai sărit așa?

NATAȘA. N-are importanță.

OLEG. Te-a supărat?

NATAȘA. Nu.

OLEG. Și atunci, de ce te-ai aprins așa?

NATAȘA. Am fost șocată.

OLEG.(*insistent.*) De ce?

NATAȘA. Nu mă mai întreba atâta.

OLEG. Nici măcar mie nu vrei să-mi spui?

NATAȘA. Mai ales ție.

OLEG.(*Suspicios.*) Aveți secrete comune pe care eu nu trebuie să le știu?

NATAȘA. Așa se pare. El știe mai multe amănunte intime despre mine decât tine.

OLEG. Cum adică?

NATAȘA. Nu știu.

OLEG. Cum adică- "nu știi"? Te-ai întâlnit cu el înainte?

NATAȘA. Nu cred. Nu-mi amintesc. Știi că nu am memorie vizuală.

OLEG.(*cu răutate.*) Cum adică "nu-mi amintesc"? Și ce-i cu "amănuntele astea intime"? Sau tu ai avut atâția amanți că nici nu mai ții minte cu cine te-ai culcat?

NATAȘA. Crezi că dacă te-ai comportat ca un bădăran cu el, poți să faci asta și cu mine?

OLEG. Mai tacă-ți fleanca!

Pauză.

Iartă-mă.

NATAȘA. Câtă dreptate a avut el. (*Pleacă repede.*)

OLEG. Așteaptă! (*Se duce după ea.*)

ACTUL II

Același decor..

Oleg și Natașa intră din stradă, discutând.

OLEG. Nu mai ești supărată?

NATAȘA. Nu.

OLEG. Nici eu nu mă recunosc azi. Nu știu ce e cu mine. Sunt nervos, agitat, l-am provocat gratuit pe bătrânelul ăsta. (*O îmbrățișează.*) Pe bune, nu te superi?

NATAȘA. Nu. E aiurea să te cerți în ziua nunții.

OLEG. Nu ești prea veselă azi.

NATAȘA. Amândoi suntem așa.

OLEG. Poate că ar trebui să clarificăm chestia asta?

NATAȘA. Poate că n-ar trebui. Clarificările astea nu duc la nimic bun.

OLEG. Mai bine să le clarificăm până la nuntă, decât după. Ce te macină pe tine acum?

NATAȘA. În ziua nunții noastre tu ești morocănos, nervos, agitat. Sinceră să fiu, pe mine asta mă intrigă foarte mult.

OLEG. Sunt nervos pentru că tu nu ești deloc veselă.

NATAȘA. *(Râde cumva ironic.)* Reiese că fiecare dintre noi e nervos din cauza nervozității celuilalt.

OLEG. Eu cred că tu ești prost dispusă și din alte motive. Drept să-ți spun, nu întotdeauna te-nțeleg.

NATAȘA. Parcă poți înțelege pe cineva în amănunt? Mai ales dacă nici el nu se prea înțelege pe sine. Dar de fapt, ce e de neînțeles la mine?

OLEG. Uneori ai reacții atât de imprevizibile...

Pauză.

NATAȘA. Spune-mi, dar fii sincer, tu te bucuri că noi doi ne căsătorim?

OLEG. Dar tu ?

NATAȘA. Bineînțeles. Acest eveniment istoric se-ntâmplă în sfârșit...

OLEG. Tu ești cea care l-ai tot amânat.

NATAȘA. Eu?

OLEG. Păi nu? Eu de doi ani mă străduiesc să te cuceresc.

NATAȘA. Mai întâi, că tu m-ai cucerit aproape din prima.

OLEG. Ca femeie, dar nu și ca soție. Te-ai împotrivit căsătoriei în tot răstimpul ăsta. Și am impresia că și acum te împotrivești.

NATAȘA. Dar tu ai nevoie de mine ca soție?

OLEG. Te-ndoiești de asta?

NATAȘA. O femeie îl face fericit pe un bărbat foarte des, o soție- mai rar.

OLEG. E ceva ce ție nu-ți place la mine. Ce anume? Mă-ntreb asta mereu.

NATAȘA. Inventezi. Totul e ok. Tu ești mirele ideal, mai bun nici nu puteam găsi. Parcă ai fi de pe coperta unei reviste: frumos, energic, plin de succes, tânăr... Din păcate chiar prea tânăr. Pentru mine.

OLEG. Iar și iar despre asta... Ești doar cu 4 ani mai mare decât mine.

NATAȘA. Pentru o femeie această diferență e catastrofală.

OLEG. Nu mai vorbi prostii. Tu arăți mai tânără decât mine.

NATAȘA. Aș prefera să fiu, nu să arăt. Peste vreo cinci ani eu o să-ncep să mă ofilesc, iar tu vei fi în floarea vârstei. Ce va fi atunci?

OLEG. Vom discuta atunci această problemă. (*O sărută.*) Spune-mi, ce te îngrijorează de fapt?

Natașa tace.

Poate e ceva legat de sex?

NATAȘA. Nu, cu sexul e-n ordine... Deși dacă e să fiu sinceră, eu tot timpul în pat simt că noi doi nu facem dragoste, ci doar sex.

OLEG. Și care-i diferența?

NATAȘA. Simt satisfacția trupului, nu și a sufletului.

OLEG. Dar de când sexul trebuie să satisfacă sufletul?

NATAȘA. Probabil că în asta și constă diferența între sex și dragoste.

OLEG. La vârsta ta, tu mai vrei să fii romantică?

NATAȘA. Femeia vrea să fie romantică la orice vârstă. Iar pentru că mi-ai amintit de vârstă, îți mulțumesc.

OLEG. Nu te supăra. Dar nici unul dintre noi nu mai e un puști de 18 ani. Tu consideri că nu sunt suficient de tandru cu tine?

NATAȘA. Nu numai cu mine. Tu nu ești capabil în general de tandrețe. Tu ești grijuliu, atent, dar toate astea nu vin din interiorul tău, din sufletul tău. Înțelegi?

OLEG. Nu prea. Asta te deranjează foarte tare?

NATAȘA. Nu. M-am împăcat cu asta. La urma urmei, nici eu nu sunt făcută doar din calități. Poate că și eu nu sunt suficient de caldă.

Fața lui se întunecă. Pauză lungă.

OLEG. Se pare că noi avem probleme.

NATAȘA. Dar tu nu știi?

OLEG. Poate că știam, dar n-am vrut să le acord importanță.

NATAȘA. Ți-am zis că n-are rost să clarificăm lucrurile.

OLEG. De ce? Pentru mine a fost util. Am la ce să mă gândesc.

NATAȘA. În orice caz, așa nu au rămas lucruri nespuse între noi.

OLEG. Dar totul rămâne așa cum am stabilit? Ne căsătorim? Tu nu te-ai răzgândit?

NATAȘA. Nu.

OLEG. Foarte bine.

Intră Martorul. E îmbrăcat cu un costum elegant și cu papion. E tuns și bărbierit. În mâini are o tavă cu cești. Oleg și Natașa nu-l observă.

MARTORUL. N-ar fi cazul să mai bem câte o cafeluță?

NATAȘA. (*Șocată de felul cum arată Martorul.*) Doamne Dumnezeule, nu v-am recunoscut! Dumneavoastră sunteți?! Așa?!

MARTORUL. Bineînțeles că eu sunt. Sau poate că nu. E greu de spus.

OLEG. Arătați extraordinar.

MARTORUL. Mă străduiesc să semăn cât mai bine cu un chelner profesionist.

OLEG. Semănați mai degrabă cu un mire profesionist.

MARTORUL. Voi doi faceți o pereche frumoasă, iar eu sunt martorul vostru. Așa că trebuie să fiu la înălțime.

NATAȘA. Am impresia că fața dumneavoastră mi-e cunoscută. Ne-am mai întâlnit cumva înainte?

MARTORUL. Cum ați putut uita? Sigur că ne-am întâlnit. Acum jumătate de oră eu stăteam cu dumneavoastră la această masă. Doar că eram nebărbierit.

NATAȘA. Nu, nu acum, ci mai înainte.

MARTORUL. Dacă ne-am fi întâlnit, aș fi ținut minte acea întâlnire. Sunteți foarte frumoasă, iar eu nu uit niciodată femeile frumoase.

NATAȘA. Don Juan trece la atac?

MARTORUL. Ca să nu-mi pierd îndemânarea.

OLEG. Lasă-l să glumească. Trebuie să ne omorâm cumva timpul.

NATAȘA. "Să ne omorâm timpul"?

OLEG. Iartă-mă, m-am exprimat aiurea.

NATAȘA. Ok, hai să ne omorâm timpul.

MARTORUL. Nu-i voie să-ți omori timpul. E ca și cum te-ai omorî pe tine. Trebuie savurată fiecare clipă a existenței.

OLEG. Dumneavoastră care clipe le savurați cel mai mult? Cele petrecute în compania femeilor?

MARTORUL. Și alea.

NATAȘA. Cât de multe ați avut?

MARTORUL. Nu le mai știu numărul.

NATAȘA. Nu cumva vă lăudați? Doar e destul de obositor să zbori de la una la alta?

MARTORUL. Aveți dreptate, uneori e obositor. (*Bea.*)

NATAȘA. Dar de ce le schimbați?

MARTORUL. Pe lumea asta sunt atâtea femei minunate. Sunt femei rușinoase, femei modeste, focoase, disperate, inocente, experimentate, vorbărețe...Nu e firesc să vrei să le cunoști pe toate?

NATAȘA. Pentru ce?

MARTORUL. Întrebați orice bărbat de vârsta mea de câte ori face el dragoste cu soția sa. De fapt, nici nu trebuie întrebat. E ușor de calculat. Să zicem că asta se-ntâmplă de două ori pe săptămână. Sunt 50 de săptămâni într-un an. Reiese că de o sută de ori pe an. În treizeci de ani... (*Își toarnă, bea.*)

OLEG. De trei mii de ori.

MARTORUL. Bravo. Și acum întrebați-l câte acte din aceste trei mii i-au rămas în memorie. Unul sau două, nu mai mult. Restul au fost rutină, monotonie sau cum scrie în unele cărți de medicină - "viață conjugală".

OLEG. Ați citit cărți de medicină?

MARTORUL. S-a întâmplat să mai și citesc. Ei, ce ziceți de acest tablou pe care vi l-am creionat? E cam descurajator? Cu totul altfel ni se-ntâmplă nouă Don Juanilor. Oare se poate aplica pluralul acestui cuvânt? Cum ar fi corect? N-are importanță de fapt. Deci, pentru noi, pentru Don Juani, fiecare întâlnire cu o femeie e o aventură extraordinară. E o încăierare, o luptă. O victorie. E o sărbătoare. E fericire. E farmecul noutății. Trei mii de aventuri. Trei mii de victorii. Trei mii de nopți de dragoste.

NATAȘA.(*Ironic.*) Și de fiecare dată a fost dragoste?

MARTORUL. De fiecare dată.

NATAȘA. Este imposibil.

MARTORUL. Ce-i imposibil? Să iubești trei mii de femei, sau să iubești o singură femeie de trei mii de ori?

NATAȘA. *(Râde fără nici o bucurie.)* Și una și alta. Continuați vă rog.

MARTORUL. Nu știu dacă are rost? Fiți sinceră și spuneți-mi: vă sunt chiar atât de interesante istorioarele mele?

NATAȘA. Nu prea. Fiecare din ele are cam același final...

OLEG. Patul.

NATAȘA. Da. Mai bine povestiți-ne cum le făceați curte, cum obțineți victoriile. Procesul e cel mai interesant. Etapa finală e doar fiziologie.

MARTORUL. Îmi pare sincer rău dacă pentru dumneavoastră e doar fiziologie. Pentru mine e manifestarea deplină a fericirii. "Intimitatea" –până și cuvântul e minunat...

OLEG. Nu se știe cine e învingătorul. Știți cum se spune că bărbatul vânează o femeie până când ea îl prinde.

NATAȘA. Ce bine că tu nu mă vânezi. Altminteri o luam ca pe un apropo.

OLEG. *(Nu-i răspunde Natașei, se adresează în continuare Martorului.)* Să cucerești o femeie nu e o problemă. E o problemă cum să te desparți apoi de ea. Dumneavoastră cum reușeați asta?

NATAȘA. Vrei să-ți îmbogățești experiența?

MARTORUL. Eu nu mă despărteam de ele.

NATAȘA. Cum așa?

MARTORUL. E un truc.

NATAȘA. Și totuși.

MARTORUL. Nici un scamator n-o să-și trădeze trucurile niciodată.

NATAȘA. Totuși cum reușeați să cuceriți femeile?

MARTORUL. Nici un Don Juan nu se gândește cum cucerește o femeie. Pur și simplu vine și o ia. Iar ea e deja a lui. Totul decurge simplu și cu bucurie.

NATAȘA. E vreun secret anume? Secretul lui Don Juan?

MARTORUL. Este. Treacă de la mine. O să vi-l divulg. Ca să cucerești o femeie trebuie pur și simplu s-o iubești. Atât, și nimic mai mult.

NATAȘA. Dumneavoastră iubiți atât de mult femeile?

MARTORUL. Da, le iubesc. Cum poți să nu iubești cel mai minunat lucru din lumea asta?

Pauză.

OLEG. Probabil că ați avut noroc cu femeile.

NATAȘA. Tu nu?

OLEG. Eu nu. Până te-am întâlnit pe tine.

NATAȘA. Spuneți-mi, dragă Don Juan, dar soția dumneavoastră ce atitudine are față de aventurile dumneavoastră?

MARTORUL. *(După o pauză.)* Eu nu am soție.

NATAȘA. Nici n-ați avut?

MARTORUL. Soția mea făcea cât o mie de femei. Ea a fost cea care m-a învățat să mă bucur de viață. Știa să se bucure de orice: de o floare de câmp, de mirosul cafelei, de o carte bună, de o discuție între prieteni... Dar ea a murit. Și eu n-am reușit s-o salvez.

NATAȘA. De ce dumneavoastră anume trebuia s-o salvați?

MARTORUL. Dar cine altul?

Tăcere.

NATAȘA. Vă rugăm să ne scuzați. Ne pare rău. Condoleanțele noastre.

MARTORUL. Nu mai au nici un rost. De atunci au trecut trei ani.

Pauză lungă.

NATAȘA. Priviți cum razele soarelui luminează mestecenii! Ce poate fi mai frumos?!

MARTORUL. Da, e minunat...Să nu mai vorbim despre lucruri triste. Pentru voi azi e o zi deosebită. Trebuie să ne bucurăm cu toții.

OLEG. Atunci putem continua călătoria prin lista dumneavoastră de Don Juan? Sau nu aveți dispoziția necesară?

MARTORUL. De ce nu? Am promis c-o să vă distrez povestindu-vă peripețiile mele și sunt gata să merg până la capăt.

NATAȘA. Aventurile dumneavoastră nu vă afectau relația cu soția?

MARTORUL. Nici măcar un pic. În fața mea se dezbrăcau sute de femei, frumoase și urâte, tinere și bătrâne, dar asta n-o afecta cu nimic.

OLEG. Până acum ne-ați povestit idile doar cu femei tinere. Au fost femei și mai în vârstă?

MARTORUL. Au fost.

OLEG. Câți ani avea cea mai bătrână dintre toate? (*Natașei.*) Pe tine nu te dezgustă poveștile lui?

NATAȘA. Mai degrabă mă dezgustă întrebările tale.

OLEG. Iar mie îmi plac aceste povestioare. Parcă am fi în *O mie și una de nopți*.

MARTORUL. Eu, la fel ca și *Șeherezada*, sunt gata să mă opresc oricând.

NATAȘA. De ce? Continuați.

OLEG. Deci câți ani avea?

MARTORUL. 53. De fapt nici eu nu eram atunci chiar tânăr.

OLEG. (*facându-i cu ochiul*) Și? Cum a fost? N-a fost înfricoșător?

MARTORUL. N-o să vă vină să credeți, dar a fost minunat. Părul ei era un pic grizonat, fața avea ușoare riduri, dar trupul ei era tânăr și proaspăt, sânii tari și grei, era toată de o gingășie infinită... La această vârstă dragostea femeii are în plus ceva matern în ea. Îți oferă liniște, gingășie, mângâiere, tandrețe... Tu te simți în același timp și bărbat, și copil, și amant, și protector... De fapt, astea-s fanteziile mele. Nu le băgați în seamă. Vă plictisiți înainte de nuntă și eu încerc să vă distrez. Asta-i tot.

NATAȘA. Vă ascult și mă-ntreb dacă le invidiez pe femeile dumneavoastră sau le compătimesc?

MARTORUL. Și care-i răspunsul?

NATAȘA. *(După o pauză, foarte hotărât.)* Le invidiez.

OLEG. Cum? Ce-i aici de invidiat?

NATAȘA. Îți explic mai târziu. *(Martorului.)* Spuneți-mi, dumneavoastră vă plictisiți vreodată?

MARTORUL. Niciodată.

NATAȘA. Dar femeile se plictiseau cu dumneavoastră?

MARTORUL. Asta ar trebui să le întrebați pe ele.

NATAȘA. Dar ele nu-s aici.

MARTORUL. *(Încet.)* Da, nu sunt.

NATAȘA. Și atunci pe cine să-ntreb?

MARTORUL. Pe dumneavoastră. Vă plictisiți cu mine?

NATAȘA. Nu.

OLEG. Ce importanță are asta? Tu consideri că principala datorie a bărbatului este să distreze o femeie? Nu are altceva mai important de făcut?

NATAȘA. Eu nu consider nimic.

OLEG. Bărbatul nu este un clovn și nu pentru distracție îl alegi. El trebuie să câștige bani, să aibă grijă de familie, să fie stâlpul familiei.

NATAȘA. Nu te contrazic. Adăugând că o femeie n-ar trebui să se plictisească în compania unui bărbat.

OLEG. Dar bărbatul? El ce să facă dacă se plictisește lângă o femeie? În cazul ăsta cine e de vină? Bărbatul? Femeia? (*Martorului.*) Ce ziceți?

MARTORUL. (*strângând din umeri.*) Nu știu. Eu nu știu prea multe despre bărbați. Eu cunosc mai bine femeile.

NATAȘA. Încetați să vă mai lăudați.

MARTORUL. Nu mă laud. Eu cunosc corpul femeii mai bine decât orice femeie. Îi știu problemele și suferințele. Și cunosc sufletul femeii. Mi s-au spovedit mii de femei. Am fost martorul atâtor lacrimi femeiești, am ascultat atâtea povești, am auzit atâtea gemete și strigăte...

NATAȘA. (*Îl întrerupe.*) În sfârșit!.. Mi-amintit unde v-am văzut... Dumneavoastră sunteți doctor.

Martorul nu răspunde.

OLEG. De unde știi?

NATAȘA. Am fost la el.

OLEG. (*Martorului.*) Sunteți doctor?

MARTORUL. Dar ce-ați crezut că sunt?

OLEG. Eu n-am crezut nimic. Ce treabă am eu cu asta? I-auzi, doctor! Dar de ce nu?

NATAȘA. Dar de ce v-ați prezentat ca și ucigaș profesionist?

MARTORUL. Orice chirurg se simte înlăuntrul său un pic ucigaș. Calea spre desăvârșire în meseria asta e pavată cu cadavre. Vă imaginați cum te simți având cuțitul în mână iar pacienta îți moare pe masa de operație? Sau când trebuie să omori un suflet care încă nu s-a născut?

OLEG. Păi, și toate istorioarele de Don Juan? Au fost o invenție?

MARTORUL. Totul e adevărat.

NATAȘA. Iar eu sunt sigură că nu e adevărat.

MARTORUL. De ce? Credeți că un doctor nu poate fi un Don Juan?

NATAȘA. Probabil că poate.

MARTORUL. Dacă aș fi mințit, aș fi făcut-o mai cu iscusință, iar poveștile mele ar fi fost mai suculente.

OLEG. E adevărat. Recunosc că atunci când v-am rugat să povestiți despre lista lui Don Juan mă așteptam să aud ceva mai extravagant.

MARTORUL. Cum ar fi?

OLEG. Păi, de exemplu cum ați făcut dragoste pe capota unei mașini sau pe masă...

NATAȘA. Oleg!

MARTORUL. Pe capotă nu mi s-a întâmplat. Dar pe masă, da.

OLEG. Aha, deci a fost! Povestiți-ne! Ați lăsat picanteriile la desert?!

MARTORUL. Fie ca asta să fie ultima povestioară. Cred că toți ne-am săturat deja de jocul ăsta. *(Tăcere.)*

NATAȘA. De ce nu spuneți nimic? Iar inventați ceva romantic? Ce-ar fi ca de data asta să spuneți adevărul.

MARTORUL. Eu spun doar adevărul. Poate nu tot, dar adevăr. Era noapte și mirosea a crizanteme...

NATAȘA. De ce a crizanteme?

MARTORUL. Pentru că era toamnă. Masa era plină de flori.

OLEG. Iar altar din flori? Dragul meu, te repeți. De fapt înțeleg, fără flori pe masă ar fi fost destul de tare.

MARTORUL. Mă bucur că v-ați prins repede.

OLEG. Hai, treceți la fapte.

MARTORUL. La fapte? Mă tem că o să vă plictisească. Am ținut-o doar de mână și am discutat toată noaptea.

OLEG. Atât?

MARTORUL. Atât. Îmi aminteam toată viața mea, zi de zi. Tot ce am reușit să fac, ce-am pierdut, ce regretam, ce speram, ce-aș fi schimbat dacă aș fi putut s-o iau de la capăt. I-am spus că o iubesc, i-am spus mii de cuvinte tandre, o imploram să nu mă părăsească și-i juram că vreau să fiu doar cu ea.

NATAȘA. *(Ascultând foarte atent.)* Și ea?

MARTORUL. Ea tăcea și asculta. A fost o noapte lungă și de neuitat. Când au sosit zorii am avut impresia că n-am apucat să-i spun nimic și nu voiam să mă despart de ea sub nici o formă.

OLEG. Și asta a fost tot o noapte extraordinară din viața dumneavoastră?

MARTORUL. Nu. Asta n-a fost dintre cele extraordinare. *(Cu o voce schimbată.)* Vă rog să mă scuzați acum, dar trebuie să vă las puțin. *(Începe să adune vasele de pe masă, apoi se răzgândește și iese.)*

OLEG. Ce-o fi cu el?

NATAȘA. Nu știu. Dar tu de ce te legi de el, tot timpul îl provoci, îl iei peste picior? Ce ți-a făcut de te porți așa?

OLEG. Nu știu. El tot timpul vrea să te impresioneze. De fapt, ce bărbat normal n-ar face asta cu o femeie frumoasă?

NATAȘA. Ești părtinitor.

OLEG. Din prima clipă când l-am văzut, mi-a fost antipatic. Noi doi suntem incompatibili.

NATAȘA. Ce-i drept e drept.

OLEG. Eu sunt omul faptelor, el e omul vorbelor.

NATAȘA. Nu asta e diferența. Viața lui e în interiorul lui, pe când a ta e toată în exterior.

OLEG.” Interior”, "exterior"... Astea-s vorbe. Nici tu nu știi ce vrei. Ce vrei tu de fapt de la mine? Arăt bine? Zici că da. Am tot ce-mi trebuie? Da. Sunt grijuliu? Da. Te iubesc? Da. Și atunci ce mai vrei?

NATAȘA. Tu nu vrei nicidecum să-nțelegi ceea ce-ncerc eu să-ți spun.

OLEG. Dar tu ai încercat vreodată să mă-nțelegi? Să mă ghidezi? Să mă ajuți să-mi îmbogățesc viața asta interioară? Eu sunt de vină că în copilărie mie nu mi-a citit nimeni Faust și nici nu m-a dus la vreun concert de-a lui Ceaikovski? Eu trăiesc într-o lume a rechinilor unde pot fi atacat și omorât în fiecare clipă, trăiesc într-o lume unde trebuie să fii de fier ca să rezisti, și unde pe nimeni nu interesează ce simt eu sau care-i viața mea interioară. Eu m-am autoeducat așa și acum mi-e greu să mă mai schimb. Dacă mă iubești, acceptă-mă așa cum sunt.

NATAȘA. Asta am și făcut.

OLEG. Iar dacă nu-ți plac așa, atunci ajută-mă să mă schimb.

NATAȘA.*(Îl apucă de mână.)* Liniștește-te.

OLEG. Spune-mi cum se face că ai nimerit la el la consultație? De obicei te duci la medicul tău...

NATAȘA.*(fără chef.)* Am avut niște probleme...

OLEG.*(Mirat.)* Ce fel de probleme?

NATAȘA. Acum câteva luni am avut niște dureri ușoare. Doctorul meu mi-a zis că nu e nimic grav, dar ca să mă liniștească pe deplin m-a trimis la un profesor cu mai multă experiență și autoritate.

OLEG. Adică la el?

NATAȘA. Da.

OLEG.*(mirat și cu dispreț.)* El e autoritatea și profesorul?

NATAȘA. Da. Imaginează-ți.

OLEG. Ciudat... Și mai departe ce-a fost?

NATAȘA. M-a consultat timp de vreo cinci minute și îndată și-a dat seama că trebuie să fiu operată cât mai urgent. Operația nu a fost complicată, dar mi-a salvat viața.

OLEG. Și de ce n-am știut toate astea?

NATAȘA. Tu atunci deschideai o nouă filială în alt oraș. Iar când te-ai întors, eu eram perfect sănătoasă.

OLEG. Și cum ai putut acum să nu-l recunoști, doar e doctorul care te-a operat?!

NATAȘA. În timpul operației eu nu l-am văzut, doar eram anesteziată, iar după cred că m-a mai vizitat o singură dată ,apoi m-a predat medicilor curanți.

OLEG. Dar când te-a consultat?

NATAȘA. Era cu halat, bonetă, mască. .. Ș-apoi el mă cerceta pe mine, nu eu pe el.

OLEG. Drăguț, n-am ce zice.

NATAȘA. Asta e.

Tăcere lungă. Oleg o îmbrățișează.

OLEG. Sper că planurile noastre nu s-au schimbat?

NATAȘA. *(După o pauză.)* Ale mele-nu. Dar ale tale?

OLEG. Nu . Bineînțeles că nu.

NATAȘA. Foarte bine.

OLEG. De vină-i doar chelnerul ăsta sau, mă rog, profesorul sau ce-o fi fiind. Nici nu știu cum să-i zic.

NATAȘA. El ce treabă are cu noi?

OLEG. El te-a bulversat cu textele lui. Iar tu îl ascultai într-un mod foarte ciudat.

NATAȘA. L-am ascultat absolut normal. N-a fost nimic ciudat.

OLEG. Sper că nu crezi că toate poveștile astea ale lui sunt adevărate.

NATAȘA. Eu cred că... (*Tace brusc, apoi exclamă foarte emoționată.*) Dumnezeu mare!

OLEG. Ce e? Ce s-a întâmplat?

NATAȘA. Doamne, ce proastă sunt! Doar acum îmi dau seama! Acum înțeleg! Doamne, ce rușine! Ce rușine mi-e!

OLEG. Ce-i cu tine? Ce-ai înțeles?

NATAȘA. Nu are niciun palmares de Don Juan!

OLEG. Și eu ce-ți spuneam? A inventat totul. Eu am înțeles asta de la bun început.

NATAȘA. Tu n-ai înțeles nimic! El tot timpul ne-a povestit despre una și aceeași femeie, pe care el a iubit-o toată viața- soția sa! Iar eu, ca o proastă fără inimă, fără pic de tact îl ironizam, mă băgam în sufletul lui, ți-am permis ție să-i ceri tot felul de amănunte picante!

OLEG. Dar el însuși a vrut să ne povestească...

NATAȘA. El probabil că avea nevoie să se destăinuie. A băut și i s-a mai dezlegat limba... A obosit probabil cât a ținut în el toate astea. Și era prost dispus. Îți amintești cum tot spunea că azi el cântă în minor. Dar poate că mai sunt și alte motive.

OLEG. Și povestea asta ultima cu masa...

NATAȘA. Asta era înmormântarea ei, nu ți-ai dat seama? El își lua rămas bun de la ea, iar noi ne distram! Toate poveștile lui sunt atât de adevărate, atât de sincere, atât de inocente, iar noi în același timp...Noi...

OLEG. Gata, gata...Liniștește-te...Acum nu mai e nimic de făcut.

Tăcere nervoasă...

NATAȘA. *(Se uită la ceas.)* Se apropie timpul nostru. Nu vrei să mergi până acolo să verifici dacă e totul în ordine?

OLEG. Bineînțeles.

Oleg iese. Intră Martorul. Văzând că Natașa e singură, se oprește mai departe de ea.

NATAȘA. Veniți, vă rog mai aproape. Luați loc.

Martorul se apropie.

Spuneți-mi, vă rog, toate eroinele din palmaresul dumneavoastră de Don Juan sunt de fapt o singură persoană, o singură femeie?

MARTORUL. V-ați dat totuși seama...

NATAȘA. E soția dumneavoastră?

MARTORUL. Da.

NATAȘA. Vreau să-mi cer scuze pentru lipsa noastră totală de tact. Mă simt prost și pentru purtarea mea și pentru comportamentul lui.

MARTORUL. Nu face nimic. N-aveați de unde ști...

NATAȘA. De ce ați inventat asta?

MARTORUL. Nu puteam să recunosc că eu toată viața am iubit o singură femeie și aceea era soția mea.

NATAȘA. De ce nu?

MARTORUL. În primul rând e neinteresant, în al doilea rând e demodat, iar în al treilea rând, n-ar crede nimeni așa ceva.

NATAȘA. Eu cred.

MARTORUL. Ş-apoi nu puteam să le povestesc unor oameni străini lucruri sfinte care țin de soția mea. E cu totul altceva să povestești despre niște femei dintr-un palmares.

NATAȘA. Dar de ce n-ați spus nimic, de ce nu mi-ați amintit cine sunteți când ne-am întâlnit azi? De ce v-ați prezentat ca și chelner?

MARTORUL. Eu nu m-am prezentat deloc. Ați dorit o cafea și eu v-am adus-o.

NATAȘA. Apropo, ce e cu cafeneaua asta? Pare părăsită?

MARTORUL. Am cumpărat-o după moartea soției și am transformat-o în căsuță de vacanță. Am vrut să mă ascund aici de toată agitația umană, de sentimentul de vinovăție și să trăiesc singur cu durerea mea.

NATAȘA. Ce sentiment de vinovăție? Ce vină aveți?

MARTORUL. Sunt doctor. Eu din timp trebuia să realizez că ea are cancer. În timp ce-i operam pe alții, n-am observat pericolul care o pândea pe ea.

NATAȘA. Dacă l-ați fi observat ați fi reușit s-o salvați?

MARTORUL. Nu știu. Nu sunt sigur. *(După o pauză.)* Atunci când mi-e rău, mă ascund aici.

NATAȘA. E o fugă mincinoasă. Ea n-ar fi fost de acord cu asta.

MARTORUL. Știu...Acum văd lucrurile altfel. Abia acum am început să apreciez viața cu adevărat. Dar nu-nțeleg de ce trebuie să fie atât de tristă?

NATAȘA. Am fost demult internată la dumneavoastră în spital. Cum de-ați ținut minte numele meu și data nașterii, doar vedeți zilnic zeci de femei?

MARTORUL. Nu atât de fermecătoare ca dumneavoastră.

NATAȘA. Mulțumesc pentru compliment, dar nu mai trebuie să jucați rolul lui Don Juan. Spectacolul s-a sfârșit.

MARTORUL. Din păcate mă despart și de rol și de dumneavoastră.

NATAȘA. În afară de farmecul meu trebuie să existe o explicație mai prozaică a memoriei dumneavoastre extraordinare în ceea ce mă privește?

MARTORUL. Totul e foarte simplu. Foarte curând după operație v-am văzut aici în sătucul ăsta. V-am recunoscut imediat. Când m-am întors la spital am verificat în computer datele dumneavoastră. Vedeți ce simplu e. (*Pauză.*) De ce veniți aici? Aveți o casă de vacanță?

NATAȘA. Nu eu, ci prietena mea. Eu ador locul ăsta. Aici am crescut, multe lucruri de pe aici mi-au rămas foarte dragi. În afară de asta, aici au trăit și-au murit părinții mei...

MARTORUL. De aceea ați vrut să vă măritați aici?

NATAȘA. Da. Dar după cum vedeți, n-a fost o idee prea reușită.

MARTORUL. Uneori, căsătoria în sine nu e o idee prea reușită.

NATAȘA. Nu vă place mirele meu?

MARTORUL. Dacă e să fiu sincer, mireasa îmi place mai mult.

NATAȘA. Dacă continuați să mă tot complimentați, o să cred pe bune că sunteți un seducător.

MARTORUL. N-am fost niciodată un seducător,, dar văzându-vă mi-am dorit să devin.

NATAȘA. Și ați mai scos un compliment.

MARTORUL. Când vorbesc cu dumneavoastră ele se nasc fără să vreau.

NATAȘA.(*zâmbește.*) Sunteți inepuizabil.

MARTORUL.(*galant.*) Atunci când am alături izvorul care mă inspiră.

Pauză.

Iertați-mi mascarada de mai înainte la care m-am pretat.

NATAȘA. De ce ați făcut-o?

MARTORUL. Sincer? Doar ca să am ocazia să fiu în compania dumneavoastră măcar două ore, să vă cunosc mai mult, să vă mai aud vocea, să vă savurez zâmbetul. Doar că azi, în ziua nunții voastre, n-ați fost prea veselă. Și ați zâmbit puțin deși eu am încercat să vă distrez. Se pare că nu prea am talent la așa ceva.

Intră Oleg.

OLEG. Totul e-n ordine. Putem merge.

NATAȘA. Deja?.. (*Devine agitată.*) Așteaptă... Ar trebui să mă aranjez un pic.

MARTORUL. Puteți intra în casă, ușa e deschisă. Să vă conduc?

NATAȘA. Muțumesc, dar mă descurc singură.

Natașa iese. Pauză.

OLEG. În situația dată nu știu cum să procedez cu dumneavoastră.

MARTORUL. Adică? Ce anume?

OLEG. Păi...Am promis că o să vă plătesc.

MARTORUL. Și care-i problema?

OLEG. Se pare că nu sunteți cel pe care l-am crezut la început. De fapt sunteți doctor și mă cam jenez.

MARTORUL. Puteți plăti fără pic de jenă. Doctorilor le place să fie plătiți.

OLEG. Dar n-ați fost pe post doctor.

MARTORUL. N-are importanță. Bufonii sunt și ei plătiți, iar chelnerilor li se dă bacșiș.

OLEG. Vorbiți serios? (*Scoate portmoneul.*) Cât mă costă?

MARTORUL. Am glumit. Eu am pus mâncarea, dumneavoastră băutura, așa că suntem chit.

OLEG. *(bagă portmoneul în buzunar.)* V-am subestimat. Dumneavoastră sunteți periculos. Nu știu prin ce, dar așa am simțit de când v-am văzut.

MARTORUL. Nu vă mai gândiți la asta. Peste o jumătate de oră ne vom despărți.

OLEG. Sper că e spre bucuria amândurora.

MARTORUL. Și mă-ndoiesc că ne vom mai revedea.

OLEG. Sper că niciodată. Regret că v-am chemat drept martor.

MARTORUL. Iar eu vă sunt recunoscător pentru asta.

Intră Natașa.

NATAȘA. Sunt gata.

MARTORUL. Ce frumoasă sunteți! O adevărată mireasă.

Pauză.

OLEG. Mergem?

NATAȘA. Mergem.

Oleg se-ndreaptă spre ieșire, Natașa nehotărâtă merge după el. Martorul rămâne nemișcat.

OLEG. *(Martorului.)* Veniți cu noi?

MARTORUL. Doar dacă e absolut necesar.

NATAȘA. Dar ați promis.

MARTORUL. Dacă am promis, înseamnă că vin.

Pornesc toți trei. Natașa se oprește brusc.

NATAȘA. Dar buchetul meu?

OLEG. Ce buchet? (*văzând florile.*) Aha, ăsta...O clipă. (*Îl cheamă pe Martor într-o parte*).

OLEG. Unde e pe aici cel mai apropiat chioșc de flori?

MARTORUL. Lângă stația de autobuz.

OLEG. E departe?

MARTORUL. Cinci minute de mers pe jos. Oricine vă arată drumul.

OLEG. (*Natașei.*) Așteaptă-mă un pic, mă-ntorc repede. (*Iese.*)

MARTORUL. Credeam că ați uitat de violetele mele.

NATAȘA. Nu, n-am uitat.

Pauză.

NATAȘA. (*după o lungă ezitare se hotărăște.*) Ne-au rămas doar câteva minute. Putem vorbi sincer ?

MARTORUL. Bineînțeles.

NATAȘA. Promiteți să spuneți numai adevărul și să nu vă mire ceea ce-o să vă spun eu?

MARTORUL. Promit.

NATAȘA. Eu vă plac? Vă-ntreb serios.

MARTORUL. (*după o pauză.*) Știți asta. Foarte tare.

NATAȘA. Și dumneavoastră mie.

MARTORUL. Mă bucur că nu vă mai sunt antipatic.

NATAȘA. Nu m-ați înțeles. Eu vă...Eu...Dumneavoastră...Aș vrea să fiu tot timpul cu dumneavoastră.

MARTORUL.Nu-nțeleg.

NATAȘA. Ce-i aici de înțeles? Vreau să fiu cu dumneavoastră. Nu vorbesc clar? Vreau să fiu cu dumneavoastră.

MARTORUL.De ce?

NATAȘA.(*încercând să glumească.*) Ca să mai adaog o victorie palmaresului dumneavoastră.

MARTORUL. Nu mă interesează cantitatea.

NATAȘA. Iar calitatea văd că nu vă satisface. (*dat fiind că el tace, ea adaogă hotărât*) Vreau să fiu cu dumneavoastră!

MARTORUL.(*mirat.*) Vreți să fiți cu mine după nunta voastră?

NATAȘA. Da. După nunta noastră. A mea și a dumneavoastră.

MARTORUL. La început și-a bătut joc de mine mirele dumneavoastră, acum ați început și dumneavoastră?

NATAȘA.(*încercând să mascheze emoția prin glume.*) Eu vă fac această propunere.Vă cer mâna. Firesc ar fi fost să fie invers, dar se pare că nu sunteți în stare de așa ceva...

MARTORUL.(*emoționat.*) Vă rog să nu vă bateți joc de mine.

NATAȘA.(*serios.*) Nici gând de așa ceva. Eu...Eu vă iubesc.

MARTORUL. De când?

NATAȘA. De când mă știu.

MARTORUL Ne cunoaștem de o oră sau două. Vă știți de o oră doar?

NATAȘA. Se poate spune și așa. Acum o oră m-am născut din nou. Abia acum am înțeles că v-am căutat toată viața..

MARTORUL. Dar de ce așa dintr-odată? Ce-am făcut de v-am cucerit așa?

NATAȘA. (*zâmbind.*) Un Don Juan nu trebuie să facă nimic. El pur și simplu vine și **ia**. Vă amintiți cine a spus asta?

MARTORUL. Prostia asta am spus-o eu, dar nu e obligatoriu să mai fie repetată.

NATAȘA. Ați observat cât de des ați repetat în poveștile dumneavoastră cuvântul "gingășie"? Iar eu voi fi foarte gingașă cu dumneavoastră. Eu știu să fiu gingașă. Eu vreau să fiu gingașă. Când această gingășie e necesară... Eu voi fi gingașă și necesară.

MARTORUL. Știți ceva? Și dumneavoastră sunteți un Don Juan... Un Don Juan în fustă, în fața căruia e greu să reziziți.

NATAȘA. Foarte bine. Nu încercați să vă mai împotriviți.

MARTORUL. Vreau să încetăm această discuție.

NATAȘA. Știu că încă n-ați uitat-o pe soția dumneavoastră, dar nu se poate trăi așa, nu se poate trăi doar în trecut, doar cu sentimentul vinovăției. Aveți înaintea o viață lungă care poate fi trăită frumos. Dumneavoastră meritați asta.

MARTORUL. Credeți că e posibil așa ceva, după ce n-am reușit să-mi salvez soția? ...

NATAȘA. Dar m-ați salvat pe mine... Poate că așa ne-a fost scris?

MARTORUL. Nu știu ce să zic...

NATAȘA. Amândurora viața ne dă o șansă, n-ar fi drept s-o pierdem. O altă ocazie s-ar putea să nu mai avem. Iubiți-mă măcar jumătate din cât v-ați iubit soția și eu voi fi mulțumită. Vreau să simt și eu această fericire. Chiar dacă aș fi pentru dumneavoastră doar umbra ei...

MARTORUL. O femeie ca dumneavoastră nu poate fi umbra cuiva.

NATAȘA. Eu nu voi concura cu ea. Știu că asta e imposibil. Eu doar o să vă iubesc.

MARTORUL. Nu mă cunoașteți deloc. Sunt un om închis în mine, cu un caracter dificil.

NATAȘA. Nici eu nu sunt o dulceață.

MARTORUL. Eu lucrez foarte mult , nopțile mă cheamă adesea la spital. Uneori dorm acolo. O să vă plictisiți cu mine.

NATAȘA. Să mă plictisesc cu dumneavoastră?

MARTORUL. Nu cu mine, ci în absența mea.Ș-apoi sunt greu de suportat.

NATAȘA. Voi încerca să rezist.

MARTORUL. Sună totul foarte romantic, dar eu sunt cu mult mai în vârstă.

NATAȘA. Mie îmi place asta.

MARTORUL. Nu-nțeleg, ce joc faceți cu mine?

NATAȘA. Chiar nu vreți să înțelegeți că eu vreau să fiu cu dumneavoastră toată viața?

MARTORUL. Sunt nițel amețit de la băutura, dar nu într-atât încât să cred în această nebunie.

NATAȘA. M-am săturat să fiu normală.

MARTORUL. Uneori asta nu strică.

NATAȘA. Dacă o să ne tot gândim, o să cântărim, o să calculăm, o să verificăm –o să stricăm totul. Sunt oameni care intră în apă lent și cu grijă. Mie însă îmi place să mă arunc cu capul înainte...

MARTORUL.*(după o pauză.)* Natașa, eu vă plac foarte, foarte mult. Dar nu vreau să luăm hotărâri pripite, pe care dumneavoastră mai târziu să le regretați.

Pauză.

NATAȘA. Asta e... Înseamnă că pur și simplu nu mă placeți...Iertați-mi insistența... Iar fericirea a fost atât de aproape, atât de posibilă...

MARTORUL. E imposibilă, Natașa.

NATAȘA. Iertați-mă. (*Iese.*)

Natașa e singură. Apare Oleg cu un buchet frumos de crini albi.

OLEG. Astea-s pentru tine.

NATAȘA. Mulțumesc.

OLEG. Ce-i cu tine?

NATAȘA. Nimic.

OLEG. (*O ia de mână.*) Mergem?

NATAȘA. Unde?

OLEG. Cum "unde"? La starea civilă.

NATAȘA. (*Pune florile pe masă.*) Așteaptă. Trebuie să-ți spun ceva.

Pauză.

OLEG. Ei?

NATAȘA. Eu cred că tu nu trebuie să te-nsoți cu mine.

OLEG. De ce?

NATAȘA. Pentru că...Pentru că eu nu te iubesc.

OLEG. De când asta?

NATAȘA. Nu știu. Probabil că demult. Sau poate că nu te-am iubit niciodată.

OLEG. Și de ce-mi spui asta abia acum?

NATAȘA. Probabil că acum am înțeles asta.

OLEG. Eu în schimb nu-nțeleg nimic. Suntem împreună de doi ani. Și după părerea mea, nu ne-a fost deloc rău. Avem o afacere împreună...

NATAȘA. Nu, Oleg. Eu mi-am dat seama că nu poți să te măriți cu un om cu care să poți să trăiești. Trebuie să te măriți cu acela fără de care nu poți să trăiești.

OLEG. Cum ai putut să te răzgândești așa dintr-odată?

Natașa tace.

Bine, dacă te-ai răzgândit, amânăm starea civilă. Putem trăi în continuare împreună cum am făcut-o și până acum.

NATAȘA. Nu, Oleg. Ne despărțim. Acum. Aici. Așa va fi mai bine pentru amândoi.

OLEG. Ție poate că-ți va fi mai bine, dar mie nu. Eu o să înnebunesc fără tine.

NATAȘA. Crede-mă, eu nu sunt femeia de care ai tu nevoie.

OLEG. Dar de ce? De ce?

NATAȘA. Asta e problema noastră, că tu nu-nțelegi de ce. Tu ești grijuliu și mă iubești în felul tău, dar noi suntem foarte diferiți.

OLEG. Ai hotărât definitiv?

NATAȘA. Definitiv. Știi, toată ziua m-am întrebat de ce sunt așa de nervoasă? De ce sunt atât de încordată? Și doar acum mi s-a clarificat: undeva în interiorul meu simțeam că fac o greșeală.

OLEG. Acum faci greșeala.

NATAȘA. (*Îmbrățișându-l.*) Iartă-mă.

Martorul revine.

MARTORUL. Iertați-mă, deranjez?

NATAȘA. Nu, nicidecum.

OLEG. *(Martorului.)* Mulțumim pentru solitudine, dar nunta nu va avea loc. Noi ne-am răzgândit. *(Își ia treniul, scoate cheile de la mașină.)* Natașa, hai să mergem.

MARTORUL. *(Natașei, cu mirare și bucurie.)* V-ați hotărât să nu vă măritați cu el?

OLEG. *(Iritat.)* Ce importanță are cine ce a hotărât? Am spus că nunta nu se va face și gata! *(Încearcă s-o ia pe Natașa.)*

MARTORUL. Ba nunta se va face.

Oleg se uită mirat la Martor. Martorul se apropie de Natașa și se lasă într-un genunchi..

MARTORUL. Natașa, vă propun mâna și inima mea.

OLEG. Iar face pe bufonul?

NATAȘA. *(Îl ridică și se așează alături)* Sunt de acord.

OLEG. Țasta ce spectacol mai e?

NATAȘA. *(Ținându-l pe Martor de mână.)* Nu e un spectacol.

OLEG. Vrei să te măriți cu el?!

NATAȘA. Da.

OLEG. *(Martorului)* Și dumneavoastră confirmați?

MARTORUL. Eu chiar insist.

OLEG. Când ați apucat să complotați împreună?

MARTORUL. Nu mă simt dator să dau explicații.

OLEG. *(amenințător, se apropie de Martor, care este foarte calm.)* De când te-am întâlnit am vrut să-ți mut fața, dar nici acum nu e târziu.

NATAȘA. Oleg, încetează! Nu toate problemele se rezolvă cu pumnii.

OLEG. Mai vedem noi.

MARTORUL. *(Făcând un pas hotărât înainte.)* Ușurel, dragul meu! Care-i problema?

OLEG. Mi-ați furat mireasa.

MARTORUL. Am fost tot timpul cu ea în prezența ta. I-am făcut eu vreo propunere sau vreun apropo?

OLEG. Nu. Dar dacă nu erau toate poveștile astea ale tale, totul ar fi fost ok.

MARTORUL. Nu eu am propus această distracție. Așa că asumă-ți situația.

OLEG. Da, eu am promis să plătesc pentru această distracție și am plătit. Destul de scump.

MARTORUL. Potolește-te și fii bărbat.

OLEG. Vă e ușor să vorbiți...

MARTORUL. Eu o iubesc pe această femeie și cu toate astea am fost de acord să vă fiu martor. Am stat aici cu voi, am zâmbit, am făcut pe bufonul și-n sinea mea în fiecare clipă îmi luam rămas bun de la ea. Crezi că mie mi-a fost ușor? Acum ți-a venit ție rândul să fii martor. Și te rog să te porți civilizată.

OLEG. Eu să fiu martorul vostru? Ați înnebunit de tot!? Sau poate îmi veți propune să fiu nu doar martorul fericirii voastre, ci și a nunții voastre?

NATAȘA. Nu, asta ar fi prea dur. *(După o pauză.)* Dar dacă tu te vei hotărî la așa ceva, eu voi fi foarte bucuroasă.

Pauză.

OLEG. *(Distrus de tot.)* Natașa, revino-ți. De ce atâta grabă?

NATAȘA. Mi-e frică ca el să nu se răzgândească.

OLEG. Ok... Atunci nu-mi rămâne într-adevăr decât să reacționez ca un bărbat. Tu pe bune vrei ca eu să fiu martorul vostru?

NATAȘA. Da.

OLEG. Bine, dacă insiști...

NATAȘA. Mulțumesc.

Natașa, luând violetele, îl ia de braț pe Martor.

Să mergem. Să mergem cât mai repede. Am așteptat atât de mult clipa asta...

SFÂRȘIT

37

-
- [Комментари: 1, последний от 13/05/2011.](#)
 - © Copyright [Красногоров Валентин Самуилович](#) (valentin.krasnogorov@gmail.com)
 - Обновлено: 03/01/2011. 145k. [Статистика.](#)
 - [Пьеса: сценарий: Драматургия](#)

Оценка: **9.40*9** Ваша
оценка:

[Связаться с программистом сайта.](#)